ei jõua kegi möttelda, mis kuningale luiskasin! Ei olle ma weel ello ilmas suremas äddas olnud; jubba ollin, ohhetiko silmus kaelas, wõlla al reddeli peal! ei tahhaks ma teistkorda sejugust tempo eñam nähhya sada; ei lasse ma eñast teistkorda kuninga lirma petta, kust waewaga peasin.« Ermelina kostis nukral melel. »»Mis meist minũd peab sama? Kehwad ning waesed olleksime wõeral maal; siin on meil kõik parrem ja tahtmist mõda. Kes tohhib teie käest, armas Reinewadder, pärris mõisa ja walda wõtta! Mikspärrast tahhate eñalt maalt pöggeneda? Meie ellame siin rahholuste, mõisi on kindel; — tulleks kuningas söawäega teie, meil on sallaukst ning urkaid iggas kohhas, kust nõime sallaja peasta. Teie teate selgest et meid wäekaupa keddagi kätte ei sa. Teie tõutamine Some maale minna, teeb miño süddamele ahhastust.«« »Armas naisokene!« kostis Reinewadder, »ärge akkake enne argo surwastama! miña ei olle weel lãinud.« Pange tähhele, mis ma ütlen: ölpsam on wandega tõutada kui surma minna. Sedda koormat, mis wande tõutamine miño süddamele teeb, wõiks kas sabba otsas ärrakanda. Kuddas praego räkisite, nõnda tahhan tehha: ma jään koco, mingo Kurresare kes tahhab; mul ei olle seal middagi tallitamist; miña jään rahholist teie jure ellama, kül same aega mõda nähhya, mis kuningas teeb; miño kawwalus saab teña tuggewuse ülle wõimust wõtma.

Dinal läks wärrawa tagga odates aeg iggawes,

teña akkas nurrisama: »Argpüks, wennikene! akkake lahkuma! Tulge ja läkki miñema?!« — Reinewadder ruttas sedda kuuldes toast wälja, ja ütles: »Armas sõber, jäñes Argpüks pallub andeks, et jalla pealt ei wõi teie kasa tulla, teña on miño naisterahwaga maggusal juttul, minge nattoke maad am-sammo eddasi, kül jäñes tulleb üppates tagga järrel.« Kohhekel küssis: Mis kissa teil olli? ma kuulsin otsego olleks jäñes mind appi üdnud? egga teñal middagi willetsust ei olle sündinud? — Kawwal rebbane kostis: »Se luggu juhtus nõnda: miña räkisin tõutatud teekäigist, seal läks Ermelina südda ärdaks, teña langes miñestades kui surno meie kätte. Argpüks kohkus sedda nähhes ja akkas kissendama: Kohhekel, tulge appi! tulge appi! täddi tüttar on surremas! Teña kissa ärratas Ermelina miñestusest.« Dinas uskus kelmi juttu, ja Reinewadder lissas weel jure: »Lahkudes pallus mind kuningas mõnda salla asja pärrast weel teadust anda. Miño kirjad on walmis, olge ni hä, armas lellepoeg, wõtke kirjatasko kasa. Et pitserile rikkomist, ja kirjad te peal märjaks ei sa, ollen neid Messikäppa nahhast tehtud pauna pannud. Kuningal saab suur rõem miño kirjade ülle ollema, teña saab teid auoga wastowõtma.« Reinewadder läks tuppa, wõttis tappetud jänese pä, mässis nartso sisse ja pistis pauna; pauna su sõlmis ta kindlast kinni. Wälja astudes ütles teña oinale: »Ripputage paun rihmaga kaela ja piddage oolt, et teel kirjatasko

Reinewadder Rebbane, 1850 , lk. 114